

Като узналъ за подаръка на Абдурахмана, великият везиръ се заинтересувалъ извънредно много.

— Съ какво ли ханъ Мохамедъ-Бенъ-Ахмедъ е съумѣлъ да заслужи любовта и благодарността на народа, та тоя простъ селянинъ му подарява последното си нѣщо, което му е останало?

Отъ друга страна той се обезпокоилъ:

— Думитъ на тоя селянинъ ми се виждатъ загадъчни: защо иска той да украси „главата на ханъ Мохамедъ-Бенъ-Ахмедъ“ съ магарешка юзда? Що значи това? И не се ли крие тука унижение за властта?

Великият везиръ заповѣдалъ веднага да издирятъ Абдурахмана.

Уловили Абдурахмана и го довели.

— Защо донесе за подаръкъ на ханъ Мохамедъ-Бенъ-Ахмедъ магарешката юзда? попиталъ страшно великият везиръ. — Говори така, както би говорилъ предъ самия Аллахъ и при последния часъ на живота си!

— И съ най-долния отъ твоитѣ слуги азъ говоря така, както би говорилъ съ самичкия Аллахъ! отговорилъ колѣнчилиятъ Абдурахманъ. — Та какъ бихъ се осмѣлилъ да говоря друго-яче предъ тебе самия? А колкото се отнася до последния часъ, то откогато умирамъ отъ гладъ, всѣки часъ отъ своя животъ азъ го считамъ за последенъ. Азъ наистина донесохъ магарешката юзда, за да я подаря на ханъ Мохамедъ-Бенъ-Ахмедъ. Защо ми е юздата, когато ханъ Мохамедъ-Бенъ-Ахмедъ ми открадна магарето? У него е магарето, нека у него е и юздата!

Великият везиръ изкрѣскалъ:

— Може ли да бже, ханъ да открадне на селянинъ магарето?

— Едничкото! — кланяйки се дѫземи и съ покорностъ потвърдилъ Абдурахманъ. — И безъ това азъ бѣхъ сиромасъ, а сега ханъ Мохамедъ съвсемъ ме обра. Едничкото сръдство да не умра отъ гладъ е да ме побиеете на колъ.

— Възможно ли е това? — извикалъ великият везиръ, като се уловилъ за чалмата. — Нима това е истина?

— Истина! отговорилъ Абдурахманъ, кланяйки се дѫземи. — И ако моитѣ ребра можеха да говорятъ, тѣ биха потвърдили, че казвамъ право. Па и моитѣ очи. Азъ самъ видѣхъ съ очитѣ си хана Мохамедъ-Бенъ-Ахмедъ на моето магаре. Дори магарето зарева отъ радостъ, когато ме видѣ. Хората лъжатъ, но магаретата, самичкъ ти знаешъ, никога не лъжатъ. И ако магаретата почнѣха да говорятъ, а хората да замлъкнатъ, въ свѣта